

Как да отдадем Божието Богу?

В днешното Евангелие сме свидетели на истински заговор срещу Исус, при това от закleti противници – фарисеите и иродианите. Докато фарисеите се опълчват срещу Римската империя, намесвайки се в Палестина и отказвайки да плащат данъци, иродианите подкрепят местния управител Ирод, като се стремят да поддържат добри отношения и тесни връзки с Рим. Сега обаче враговете са се обединили.

Интересно е, че когато фарисеите и иродианите се изправят пред Исус, за да поставят пред Него своите въпроси, те изричат истината с думите: „Учителю, знаем, че си откровен и истински поучаваш на път Божи и не угодничиш пред никого, понеже в Тебе няма лицеприятие“. Само че тези думи са капан и потвърждението за това идва с въпроса „Подобава ли да плащаме данък на кесаря, или не?“.

Разбира се, че Исус прозира подлите им намерения, скрити зад престорените лица, отговаря умело, докато иска една монета, и показва лика на кесаря, а след това отвръща: „Отдайте, прочее кесаревото на кесаря и Божието на Бога!“.

А този отговор е еднозначен. Исус не се противопоставя на която и да е власт и държавно управление, защото Неговото Царство не е от този свят. Исус взима монета,

която е средство за размяна в икономически обусловените обществени отношения и преди, и сега, и с това дава знак, че Той не желае да променя режима на тези отношения и не се „гнуси“ от парите.

Истината е, че без средства не можем да водим нормален живот, колкото и да ни се иска да се трудим доброволно и безвъзмездно.

Светът е устроен по такъв начин, че за да бъдем добри стопани на дома си и да можем да се грижим за семействата си, рода и родината, в която живеем, трябва да работим, да дадем своя принос и да получим възнаграждение, независимо дали сме обикновени работници, или министри.

За да бъдем част от държавата, трябва да спазваме определени правила, закони; за да бъдем защитени, е нужна правосъдна система; за да бъдем лекувани, трябва да има здравеопазване; за да получим образование, трябва да има образователна система: училища и университети, които да ни подготвят за реализация в различни професионални сфери. Затова и Бог ни дарява с толкова различни таланти, за да черпим от благата в света, и затова Христос ни казва да дадем кесаревото кесарю. Ако искаме държавата ни да просперира, длъжни сме да плащаме своите данъци, без да търсим извинение в недостойните политици, в неразумните и несправедливи управляващи.

Длъжни ли сме обаче да се отплащаме на Бога за всичко, което ни дава? И как да отдадем Божието Богу? Тези два свята – Божият и кесаревият – могат да бъдат паралелни, само че единият ни поставя ограничения във времето, а другият е безвременен и вечен.

Исус казва: „Събирайте съкровищата си на небето“, но също и че „работникът заслужава своята заплата“, и трябва да признаем, че колкото и да копнеем за небето, имаме нужда и от средства.

Случвало се е на всеки да изпадне във финансови затруднения, но по-често нищо не ни липсва, защото Бог няма за цел да ни лишава, а да ни даде даром, и това е също сериозна причина да Му имаме пълно доверие. Колко пъти сме били притеснени, че сме

затънали в дългове, но някак – с Божията помощ – сме успявали да се справим, а после дори сме забравяли да Му благодарим.

Бог е винаги милостив. Накъдето и да сме се запътили, Той е с нас през целия ни бързоотлитащ земен живот, в поредицата от дни, които прелистваме като страници на учебник, в който е написана историята на собственото ни житие, докато четем уроците, които трябва да научим и си извадим поуците от тях, за да съберем бисери за небесата.

Бог разпределя богатата и подкрепя нашите нужди, но ние не сме в позиция да Му поставяме условия и да търсим обезпечения сякаш сключваме договор за вярата си с Него. Той решава какво да ни даде днес и с какво ще разполагаме утре. Вероятно можем да направим доста сложни изчисления, но не можем да планираме далечното бъдеще, а понякога дори утрешния ден. Крехки сме и сме много уязвими, затова всички търсим упование, търсейки „своята“ религия. И ако сме открили смисъла в християнството, имаме тази гаранция, че докато политическите режими се сменят, Христовото Царство ще издържи на всяка стихия.

Можем да видим драмата от днешното Евангелие навсякъде около нас, защото вероятно често водим битка да опазим „духовното“ в себе си, докато се стремим и към материалното. Само не бива да забравяме, че ако служим единствено на кесаря, той няма да ни приветства във вечността, нито да отсъди как сме живели.

А как да „отдадем чест“ на Бога? Колкото повече се приближаваме към Него, толкова по-силно ще искаме да отдаваме на Този, Който дари себе си и всичко за нас. Той пръв ни обикна и пръв ни позна.

Можем да Му отдадем нашето присъствие в неделния ден в Църквата, така както Той ни научи в своите заповеди, и да Му се доверим, че това е пътят на щастието. Всеки ден пожелаваме на близки и познати денят им да бъде хубав, но винаги можем да го направим още по-хубав, като прекараме малка част от времето си в молитва, благодарейки за дара на вечния живот, за Божието присъствие, обожавайки Светото Причастие или търсейки Мариината подкрепа, докато размишляваме върху тайните на Светата Броеница, а в това време не спираме да вършим добро, отдавайки онова, което наистина е Божие, Богу!